

Woensdag 30 mei

Het leek alsof zijn stad er plots anders uitzag. Hulpelozer en erg kwetsbaar, maar met de schoonheid van een martelares die zich tooide voor het ultieme offer. Wat hield hij van haar! Van haar veerkracht en passie, haar trotse verleden. Van al haar mooie plekken die hij een voor een had verkend als een liefkozende minnaar. Haar dood was echter onafwendbaar. Liever dan haar te zien aftakelen, dan het trage verval te moeten aanschouwen, pleegde hij euthanasie op zijn geliefde. Hij wist dat ze hem begreep, zijn daad goedkeurde. Op haar manier deed ze haar best om zich die laatste weken zo mooi mogelijk te maken. Tot voor kort had hij nog getwijfeld, maar de moeiteloze aanvaarding van haar lot had hem overtuigd. Daarna was het gemakkelijk geworden.

Doordat de beslissing gevallen was, kon hij afstand nemen. Hij keek op een andere manier naar haar. Naar haar voorbijgangers, huizen, straten en pleinen. Alsof hij iets boven haar uit zweefde, alsof hij alles terzelfder tijd kon omvatten. Alsof ze gevangen zat in een spanningsveld dat als een regenboogkegel wijder en wijder werd, naarmate zijn blik verder reikte.

Niemand die iets vermoedde, niemand die vluchtte. Dezelfde drukte denderde door de stad. Of kropen ze onbewust samen voor de dreiging die via allerlei kanalen hun huizen zou binnendringen?

Op strategische plaatsen zou hij wapens aanbrengen, andere zouden zich onzichtbaar verspreiden. Het krachtigste wapen was zijn woord. Via glasvezelkabels zouden zijn teksten de huiskamers binnenglippen. De menselijke tamtam zou ze opblazen, uitvergroten. Later zou de angst volgen. Hij wist precies wanneer die zou toeslaan en hij verheugde zich bij voorbaat. Ze hadden er zelf om gevraagd. Hij zou geen medelijden kennen.

Het Muziekforum had Gent op de wereldkaart kunnen plaatsen. Van overal zouden kunstenaars toestromen. De toeristen en het grote geld zouden volgen. Gent had rijk en machtig, had het culturele centrum van het land, van Europa kunnen worden.

Gerard Mortier gaf het stadsbestuur de blauwdruk van dat succesverhaal. De dwazen lazen het, maar begrepen niet. Sommigen lachten de man zelfs vierkant uit. Daarna dropten ze het scenario in de vergeetput en lachten harder. Maar wie laatst lacht, best lacht!

Vandaag schreef hij zijn derde en laatste waarschuwing. Hij zou die op de bus doen en dan stond niets de uitwerking van zijn plan in de weg. Een positief antwoord op zijn vraag verwachtte en verlangde hij niet meer. Te lang al verdiepte hij zich in de uitvoering van zijn wraak. Een gedwongen afbreken van de actie zou voor te veel frustratie zorgen. Hij had al afscheid genomen van zijn geliefde; haar een tweede kans geven zou vals zijn. Haar vertrouwen zou zoek zijn, hun relatie zou zeker verzuren. Dat zou hij niet aankunnen. Hij moest, hoe dan ook, doorgaan. Zij zou in schoonheid sterven.

Bij de brievenbus aan het justitiepaleis keek hij om zich heen vooraleer hij de brief postte. Overbodig, want niemand schonk aandacht aan hem. Zeker niet de drie schoolkinderen die hem voorbijfietsten. Hun gekrijs overstemde het lawaai van de snerpende tramwielen

die tegen de rails aanwreven bij het nemen van de bocht. De overbevolkte tram deed hem beslissen om te voet naar Gretel te gaan.

Hij trok zijn lederen autohandschoenen, een veiligheidsmaatregel, uit en propte ze in zijn broekzak. Hij gunde de politie voorlopig nog geen DNA-sporen.

Hij liep de Zonnestraat in. Genoot van de betrekkelijke rust die er nog even heerste. Het was te vroeg voor de winkelende dagjesmensen en wie moest werken zat al voor zijn computer.

Zou Marcel paraat zijn? Niet dat het belangrijk was. Een ontmoeting was niet voorzien, maar kon ook geen kwaad.

Op de hoek met de Korte Meer werd hij verplicht halt te houden. Een jonge agente stak een handje op om de voetgangers tegen te houden. Schattig! Ze meende indruk te maken met haar uniform.

Ze beseftte niet dat op amper drie meter afstand een meesterlijke moordenaar overwoog om van haar een van zijn slachtoffers te maken. Die gedachte deed hem naar haar glimlachen. Ze lachte welwillend terug, haar hoofd iets scheef, het kinnetje opgeheven. Ook dat vond hij schattig.

Even later hief ze de arm, draaide het lichaam een kwart en loodste hem veilig naar de overkant. Ja, het was een charmant meisje. Haar gezicht zat op zijn netvlies gebrand. Misschien, heel misschien kwam ze in aanmerking. Jammer dat haar te bruine huidskleur niet aan het maagdelijke beeld beantwoordde, dat hij voor ogen had. Hij mocht niet te snel beslissen. Ze moest perfect zijn. Maar er was niet zoveel tijd meer om te kiezen!

Wie zeker een rol kreeg in zijn moordscenario, maar dat nog niet wist, was Marcel. Hij zat op zijn vertrouwde plaats dichtbij de inrit van de ondergrondse parkeerplaats.

Marcel hield het stuk karton met beide knuisten vast. *'Ik heb honger. Een beetje geld, a.u.b.'* stond er. Op de grond, pal voor zijn voeten, lag een tweede strook met enkele muntstukken die op wat gezelschap wachtten. Hij telde snel: zeven losse euro's, een geelkoperen munt en nog een paar bruine centen.

"Euro's trekken euro's!" had Marcel eens gezegd. "Een gekende truc. Bedelen moet je psychologisch aanpakken. Je mag de mensen niet hinderen, je moet bijna onzichtbaar zijn en toch pertinent aanwezig. De boodschap moet hen raken, hihihhi. Dan geven de mensen. Het lukt meestal. De politie, dat is een ander paar mouwen! Je moet weten wanneer je moet opkrassen."

Blijkbaar was er momenteel geen gevaar.

"Dag Marcel."

Hij diepte het biljet van vijf euro dat hij had klaargestoken op en reikte het tussen zijn gestrekte wijs- en middenvinger aan. De bedelaar keek op. De helderheid van die blik, contrasteerde fel met de groezeligheid van de kleding. De alcohol had weinig sporen nagelaten in het oogwit. Wat ongelooflijk was als je wist hoeveel liters wijn en bier de man dagelijks dronk.

"Dag mijnheer. Dank u. Dank u."

"Alles goed?"

"Ik mag niet klagen."

“Als ik wat meer tijd heb, kunnen we nog eens samen een fles kraken.”

“Een goed idee, hihhi, een goed idee ... u weet me wel te vinden, hé?

“Zeker ...”

Er viel een euro op het karton.

“Dank u wel,” zei Marcel.

Hij draaide zich snel weg van de vrouw die zich gebukt had om het muntstuk op het karton te leggen en dan vlug doorging.

“Die geeft altijd een euro. Ze werkt daar in de bank.”

“Zo, zo. Goed voor jou. Ik moet weer verder. Hou je goed. Tot binnenkort eens!”

“Zeker mijnheer, ik loop niet weg, hihhi! Dag mijnheer. Een prettige dag nog!”

Het zou makkelijk gaan. De bedelaar vertrouwde hem mateloos. De eerste maal dat hij Marcel probeerde mee te tronen naar een snackbar om iets te eten, had de man geweigerd. Ook de tweede en de derde keer. Hij bleef komen, bleef voorstellen om samen iets te drinken of te eten. Op een winterse dag zwichtte Marcel. Het vror. Resultaat: weinig volk op straat, geen inkomsten. Op dat moment doken de straathoekwerkers in het gezelschap van de politie op.

“Shit! Ze willen mij meenemen,” gromde Marcel.

“Wie?”

“Die daar. Ze willen dat ik meega naar de gaarkeuken. Ik krijg dan een kom soep en een bed.”

“Dat is toch goed? Dan heb je vannacht een dak boven je hoofd.”

“Nee. Die wijven spelen veel te veel de baas. Ze willen alles weten. Mij niet gezien. Salut!”

Marcel kwam traag recht. Zijn bloedsomloop was gestremd door het lange stil zitten.

“Gotver, straks ...”

“Waarom kom je niet met mij mee?” zei hij.

Die keer lukte het dus wel. Hij trakteerde de bedelaar op een pak frites en enkele blikken bier, die ze samen in zijn auto uitdranken. Nadien pikte hij Marcel af en toe op. De bedelaar vond het heerlijk om in een auto te zitten en rondgereden te worden. Tijdens die eerste uitstappen praatten ze weinig. Voor de man betekende Marcel gezelschap. Buiten zijn zakelijke contacten kende hij nauwelijks mensen. Meer verlangde hij niet, kon hij ook niet aan. Na een uur in hun gezelschap kreeg hij al de zenuwen. Marcel vormde daarop een uitzondering. De bedelaar zei bijna niets, vroeg niets. Genoot van elke slok, van elk beeld, van de warmte. Dat gaf de man tijdelijk rust. Het rondrijden met een zwijgende Marcel door zijn geliefde stad kalmeerde hem.

Op een van die ritten, vlak voor het uitstappen, verklapte de bedelaar hem dat hij in de gevangenis had gezeten. Voor kinderporno. Die woorden vatte hij eerst niet, pas weken later begonnen ze veel voor hem te betekenen. Zo’n vieze vent paste nog beter in zijn kraam dan hij verwacht had! Die beslissing veranderde het lot van Marcel. Hij had te veel op zijn kerfstok, kon niet op medelijden rekenen. Was uiterst geschikt voor het plan!

Hij liep de Brabantdam op, zag geen etalages, geen bewonderende blikken van vrouwen, dacht enkel aan zijn meesterproject. Met de mannelijke kandidaten zat het snor.

Iets moeilijker lag dat met Gretel. Zij had te veel hersenen. Hij was er nog altijd niet van overtuigd dat haar kandidatuur te vertrouwen was. Ze deed iets te enthousiast, waardoor hij zich afvroeg of ze niet met hem speelde. Al zijn voorstellen aanvaardde ze kritiekloos. Telkens stond ze hem, enthousiast als een kind, op te wachten. Voor een vierenvijftigjarige leek hem dat wat overdreven. Verliefde vrouwen reageerden vaak impulsief, maar de gretigheid van Gretel beangstigde hem soms. Ze zoog zich aan hem vast, probeerde zich onmisbaar te maken en overlaadde hem met geschenken waarnaar hij niet gevraagd had. Prullaria, maar ook dure cadeaus. Die zonnebril! Hij verafschuwde het model. Hij droeg hem enkel in haar bijzijn. Dan dacht hij dat ze hem stiekem uitlachte, dat ze hem testte om te zien tot waar hij wou gaan om haar liefde te winnen. Ze moest eens weten! Of wist ze het? Wachtte ze enkel een geschikt moment af om hem te dumpen? Om hem in het openbaar te vernederen, hem in naam van alle vrouwen een lesje te geven? Hij achtte haar daar wel toe in staat.

Straks zou hij haar op de proef stellen. Indien er ook maar enige twijfel overbleef, zou hij met haar breken. Hoe geschikt ze ook was voor het ultieme plan en hoe moeilijk hij nog aan een andere, evenwaardige vrouw zou raken, hij moest honderd procent zeker kunnen zijn. Heel het programma steunde op zijn vertrouwen in de kandidaten.

Hij keek op zijn uurwerk. Het was zeventien minuten over negen. Gretel zou zich klaar maken om naar de universiteit te vertrekken. Als wetenschappelijk onderzoekster werkte ze elke weekdag van tien tot één uur 's middags, waarna ze in de stad ging lunchen. Van halfdrie tot zeven werkte ze aan een stuk door. Vaak ook langer. Ze was een avondmens. Raakte moeilijk uit bed, maar nog moeilijker erin. Waarschijnlijk was het deze nacht weer drie uur of later geworden en zat ze nu haar ontbijt naar binnen te schrokken in de hoop nog tijdig te kunnen vertrekken. Al die haast was totaal overbodig. Als hoofd van haar dienst kon ze zelf haar uren kiezen. Ze bezat echter een ongelooflijk verantwoordelijkheidsgevoel: als baas verscheen je als eerste op de werkplek en als laatste sloot je de deur. Hij zou nu testen of haar verliefdheid groter was dan dat plichtsbesef.

Ze bewoonde een luxueus appartement aan de Franklin Rooseveltlaan. Het complex was wat verouderd, maar zij had het heel comfortabel en modern ingericht. Ze had smaak. Nergens vloekten de kleuren. Het was er heel licht en luchtig en de zelfklevende strips op de overgordijnen, die ze eigenhandig uitgekozen, geknipt en geplakt had, zetten hem danig op het verkeerde been. Hij trapte er moeiteloos in. Geloofde dat de gordijnen originele ontwerpen van Mondriaan bevatten. Niet dus. Met wiskundige precisie had ze de kleuren geschikt en een totaal nieuw kunstwerk gemaakt. Origineel, mooi, niet duur en terzelfder tijd speels als een kind.

Zo was ze zelf ook. Ze bezat een vlijmscherpe geest, maar was emotioneel heel kwetsbaar, in relaties zelfs naïef. Haar ietwat mannelijk voorkomen met de scherpe trekken deed hem aan een Romeinse patriarch denken. Een pater familias uit de periode voor het zedenverval.

Ooit zag hij in Vaticaanstad een beeldengroep van een echtpaar. Het beeld dateerde uit de eerste eeuw voor Christus. De man en de vrouw waren heel realistisch weergegeven. Ze straalden waardigheid en adel uit. Zo zag hij ook Gretel. Klein, stevig, met ontelbare kraaienpootjes en een prachtige, klassieke neus. Om haar mond liepen diepe vouwen.

Toch had haar gezicht iets kinderlijks. Dat lag aan die prachtige, groene ogen. Ogen met een helderheid die hem telkens weer verbaasden. Poolijsgroen. Een ander woord had hij er niet voor.

Aan het lichte kraken van de deurtelefoon wist hij dat er werd opgenomen. Hij deed niet de moeite om iets te zeggen. Het toestel was defect. Vaag hoorde hij Gretels stem, terwijl zij moest gissen wie beneden stond. Rustig wachtte hij op het gezoem van het deurslot, dat hem uitnodigde om naar binnen te gaan.

“Joachim!”

Het groen schitterde nog intenser door het onverwachte van dit bezoek.

“Joachim, kom binnen ...”

Ze zoende hem op de wang en trok hem het appartement in.

“Stoor ik?”

“Nee, nee, natuurlijk niet ... ik moet, euh, straks naar mijn werk, maar ...ik ben zo blij je te zien. Kom je mee naar de keuken? Ik was van plan koffie te zetten. Drink je een kopje mee?”

“Graag! Stoor ik echt niet?”

“Nee, nee. Ik hoef niet persé om tien uur ... euh, ik kan wat later aankomen.”

“Oké. Een kop koffie dan.”

In de keuken stond haar aktetas op de tafel. Ernaast lagen wat paperassen. Ze was aan het werken. Die koffie zou ze niet gedronken hebben. Precies om halftien vertrok ze altijd naar de universiteit.

“Zwart met een klontje suiker?”

“Ja, inderdaad.”

De Senseo begon te pruttelen. Gretel opende een kastdeur, ging op haar tenen staan en nam twee koppen en schoteltjes van het dagelijkse servies. Dat was de eerste maal. Gewoonlijk kreeg hij Delfts porselein. Een erfstuk van haar grootmoeder die Nederlandse was. Die dochter van een rijke herenboer had haar enige kleindochter niet onbemiddeld nagelaten. Overal in het appartement kwam je haar nog tegen. Antieke stukken die vloekten bij de rest van het interieur, maar waarvan Gretel geen afstand kon doen. Zijn vingers jeukten om bijvoorbeeld die afschuwelijke tulpenvaas tegen de grond te gooien. Hij zou nog anderhalve maand geduld moeten oefenen.

“Joachim, moet jij niet werken vandaag?” vroeg ze.

“Ik heb twee dagen vrijaf. Overuren die ik nog moest opnemen voor het einde van het kwartaal.”

“Amaai, ik wou dat ik mijn overuren mocht aangeven!”

“Jij zou die extra verlofdagen nooit gebruiken. Je hebt me zelf verteld dat je nog vakantie van vorig jaar hebt uitstaan.”

“Je hebt gelijk. Ik weet het ... al die vrije tijd. Wat moet ik daarmee aanvangen? Tot voor kort, voor ik jou ... Joachim, je kijkt alsof ...”

“Ik zeg niets!” reageerde hij.

“Je gezicht spreekt boekdelen.”

“Dan weet je wat ik onmiddellijk zal voorstellen?” plaagde hij haar.

“Nee, zeg eens?”

“Jij bent hier de slimme madame!”

“Niet overdrijven en helderziend ben ik al helemaal niet.”

“Enkel voor nog zo’n heerlijke kop koffie wil ik het je wel vertellen.”

De stiekeme blik op de klok ontging hem niet, evenals de korte stilte voor ze opstond en naar het koffieapparaat liep.

“Akkoord, voor een kop koffie.”

Hij was haar nagelopen en sloot haar nu in zijn armen. Zijn kin liet hij op haar kruin rusten. Ze nestelde zich ogenblikkelijk tegen hem aan.

“Het idee is daarstraks bij me opgekomen. Ik had gisteren nog lang gewerkt en wat brieven geschreven die ik deze morgen ging posten. Terwijl ik door Gent liep, verlangde ik plots naar jou. Ik wou dat we daar samen liepen. Dat ik je kon zoenen, zoals ik nu doe, dat we straks samen uit eten konden gaan en dan een tentoonstelling bezochten of naar een concert gingen, of gingen wandelen ... Plots besepte ik dat ik met jou op reis wou. Twee, drie weken, ergens ver weg, rond dwalen. Oude beschavingen ontdekken, een safaritocht. IJsland doorkruisen met een jeep ... wat jij maar wil. Wat denk je? Heb je zin? Ik zou dat zo ontzettend graag doen. Daarom ben ik direct naar hier gekomen. Ik moest je zien, ik moest het je vertellen.”

“Twee weken samen weg!”

“Of drie, vier ... Meer kan ik spijtig genoeg niet.”

“Twee weken vind ik al lang. We kennen elkaar amper een paar weken! Van ’s morgens tot ’s avonds samenzijn kan tegenvallen.”

“Dat meen je niet? We hebben dezelfde interesses, houden van dezelfde dingen: muziek, lekker eten ...”

“Dat is waar, maar ... Kijk! Ik ben bijvoorbeeld een avondmens. Jij staat altijd vroeg op.”

“Schat ... ik sta én vroeg op, maar ik ga ook laat naar bed. Ik heb gewoon weinig slaap nodig. Jij mag elke dag uitslapen. Geen probleem. Ik maak ondertussen een wandeling, lees de krant, ontbijt ...”

“Samen ontbijten vind ik juist heel leuk. Vroeger met Hugo genoot ik daarvan.”

“Een tweede ontbijt zal ik niet afslaan,” zei hij vlug.

“Hoe doe jij dat? Zoveel eten en er komt geen gram bij.”

“Sporten, schat.”

“Hm.”

“Niets voor jou?”

“Hm.” gniffelde ze.

“Wel? Wat denk je? Mag ik een verrassingsreis boeken?”

Gretel draaide zich in zijn armen om. Haar gezicht stond ernstig. Hij kreeg de indruk dat

ze zijn hersencellen een voor een wou doorlichten op zoek naar de leugen waarvan haar verstand zei dat die er was. Hij bleef rustig staan, keek recht in haar ogen. Na een tiental seconden zoende hij haar neus.

“Wat is er zo moeilijk? Stel dat het ons inderdaad niet lukt, wat ik mij niet kan voorstellen, dan weten we dat onze relatie geen lang leven beschoren is. Ik heb liever de korte, felle pijn, dan ...”

“Zoals het nu is, is het toch goed?”

“Zeer goed, Gretel, zeer goed, maar ik wil elke dag meer. Ik wil je elke dag zien. In het begin was ik blij met een dag in het weekend. Nu duurt een week zo lang. Ik ben al zes jaar weduwnaar. Ik wil graag weer een thuis. Ik wil jou. Begrijp je?”

Bingo. Hij zag haar vastberadenheid wankelen. Ze vlijde zich nog meer tegen hem aan. Hij vond het niet eens onprettig. Haar borsten waren vrij stevig en ze miste de papperige vetrollen die vele van haar leeftijdgenoten op de heupen droegen. Het idee om met haar naar bed te moeten, had hem eerst tegengestaan. Dat leek nu minder erg. Misschien kon haar lichaam hem toch prikkelen. Niet dat het ertoe deed. De gedachte te vrijen met iemand die hij later zou vermoorden, wond hem op, zoals nu.

Ze voelde zijn erectie. Keek vragend.

“Sorry, ik euh, kan het niet verbergen dat ik je wil.”

Hij trok zich een beetje terug, alsof hij zich schaamde voor zijn lust. Gretel trok hem echter weer tegen zich aan.

Die licht triomfantelijke blik die vrouwen een man toezenden, wanneer ze denken dat hij in hun macht is, had hij bij haar niet verwacht. Zo voorspelbaar! Hij vond het te gemakkelijk. Ze tuinde met beide voeten in zijn val. Hij miste de jacht. Hoewel. Haar reactie verhoogde de kans op zijn succes. Dat was tenslotte het enige wat telde.

“Ik verlang ook naar jou. Ik ben zo verrast door mezelf. Ik had nooit gedacht dat ik op mijn leeftijd nog ...”

“Sst! Over die leeftijd wil ik niets horen. Ik hou van je zoals je bent.”

Hij bracht haar hoofd naar zijn schouder. Streelde het korte haar. Boven haar hoofd zag hij dat het ondertussen tien over tien was. Hij had het gehaald! Dat gaf hem zo’n kick dat hij besloot vanavond zijn meesterproef af te leggen. Hij was er klaar voor.